No. 17.

1846. ZEGELEN

VLISSINGSCHE COURANT.

1 C. ZEELAND

Maandag 9 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

De tijdingen uit de Vereenigde Staten loopen tot den 13. januarij. Op dien datum was er geene definitieve beslissing genomen door het amerikaansche congres. Alles duidde echter aan, dat de partij die begeert dat het verdrag van 1827 dadelijk opgezegd worde, de overhand zal behalen. Men schijnt overigens vrij algemeen te veronderstellen, dat deze maatregel den oorlog niet zal te weeg brengen. Maar de zaken zijn in zulk eenen kritieken toestand, zegt een dagblad, dat een sprankel toereikende zal wezen om alles in vuur en vlam te zetten.

Berigten uit de Kaap de Goede Hoop zijn ons toegekomen tot 13. december. De noorder grens der kolonie is op nieuw door verscheidene moorden bebloed geworden, gepleegd door de Kaffers. De kolonie van Natal vervalt dagelijks, uit hoofde van de weinige veiligheid die de kolonisten aldaar vinden.

De petitionnering ten voordeele der geheele en onmiddelijke afschaffing der graanwet, wordt in Engeland, op eenen grooten voet voortgezet. Den 2. 's morgens, waren meer dan 1000 lieden, met eene tafel, pennen en inkt, aan de hoeken van al de straten der hoofdstad gezeten, om eene petitie tegen gemelde wet en voor derzelver afschaffing door eenieder te laten teekenen.

De vijandelijke terugkomst van *Abd-el-Kader* in het oosten van Algerië, wordt door de laatste tijdingen uit deze fransche kolonie bevestigd. Men gelooft zelf dat deze onvermoeide man gepoogd heeft tot in de provincie Constantine te dringen. Men beschouwde echter alle krijgs-operatie als voor eenige dagen opgeschorst, door de hevigheid van de koude.

ENGELAND.

— Een passagier aan boord van de *Sons of Commerce*, kapt. *Williams*, van Hobart Town naar Londen, op den 21. december te Fernambuck, aangekomen, verhaalde, dat een schip met landverhuizers, naar Port Philips bestemd, verondersteld de *Cataraque* van Liverpool te zijn, op de Harbinger klippen, bij den westelijken ingang naar Bass's Straits, totaal was vergaan, en dat 414 personen den dood in de golven hadden gevonden. Deze tijding was op den 25. september te Hobart Town aangekomen, den dag voor het vertrek van de *Sons of Commerce*.

FRANKRIJK.

— De zeelieden spreken dikwijls van lastige reisgezellen, welke zij op hunne verre togten moeten dulden, en waarmede zij *zelfs* op vriendschappelijken voet moeten leven, willen zij hunne lading niet in gevaar brengen. Zij bedoelen namelijk de ratten, die roovers van den eersten rang; men moet aan die snaken hun aandeel geven, of anders met hunne verwoestingen genoegen nemen. Op elk schip moet men ook de ratten hun rantsoen toedeelen, en niet karig ook; krijgen zij geen water, dan doorknagen zij het vaartuig, en geeft men hen geen eten, dan beginnen zij aan de waren, die men medevoert, te peuzelen. Men ziet, dus, dat men met zulke gasten moet onderhandelen. Eerst na het lossen, kan men hun den oorlog aandoen, en ook dan nog kan men hen niet geheel uitroeijen; er blijven nog altijd eenige over. Eene vernieling van ratten welke onlangs op een Fransch schip plaats had, kan een denkbeeld geven van de onaangenaamheden, welke deze dieren aan de equipagie op verre reizen moeten veroorzaken: bij deze vernieling werden niet minder dan vier duizend drie-en-veertig ratten gedood. Al de luiken werden gesloten, en het vaartuig gezwaveld.

BELGIE.

— Dezer dagen is het volgende zonderling geval te Leuven gebeurd. Eene jonge en zindelijk gekleedde vrouw kwam bij eenen kruidenier op de oude markt en huurde daar eene kamer. Eenige dagen nadien beviel zij van een dik en welgeschapen kind. De kruidenier, eenigermate verwonderd, dat de vrouw niet sprak haar kind te doen doopen, bood zich aan, om voor peter te dienen, en eene goede buurvrouw wilde zich wel belasten meter te wezen; deze aanbiedingen werden zeer vriendelijk aanvaard. Het kind werd naar de kerk gebragt, en toen de doopstrein terug kwam, vonden peter en meter, dat de lieve kraamvrouw hare bagagie stilletjes had ingepakt en zonder haar adres te laten, even stilletjes vertrokken was. Sinds dien tijd heeft men van de looze feeks niets meer vernomen.

— Te Everbecq (Henegouwen) had een boer aan zijn schoonvader *negen stuivers* geleend. In het begin dezer week vroeg hij zijn geld terug; maar de schoonvader was buiten staat zijn schoonzoon te voldoen. Na eenig krakeelen, begon men te vechten, waarbij de vader verscheidene stampen op den buik kreeg, aan welke hij eenige uren daarna is overleden. De dader is door de justicie van Doornik opgeligt.

— Een ijsselijke moord heeft de limburgsche gemeente Caster in verslagenheid gedompeld. De vrouw *Galmaert* woonde alleen in een haar toebehoorend huis, afhangende van het gehucht Labruijère. Sedert den 29. januarij 's morgens waren de deuren en vensters van dat huis gesloten gebleven, en toen zondag namiddag twee bloedverwanten de vrouw waren komen bezoeken, zagen zij langs eene effen aanstaand luik groote bloedplekken op de deur der slaapkamer. Dadelijk werd de policie geroepen en deze kwam langs het venster binnen: daar vertoonde zich een afschuwelijk tooneel. In het midden der slaapkamer lag het verminkt lijk der vrouw *Galmaert*. Het aangezigt was gedeeltelijk afgeknaagd door den hond of de kat, welke in de kamer waren opgesloten geworden. Bij nader onderzoek ontdekte men, dat de ongelukkige sedert eenige dagen als slagtoffer eener moord was gevallen. Op de borst, de armen, den hals en den schedel had zij meer dan dertig slagen met eene riek ontvangen, welk werktuig bebloed nevens het lijk lag; het linker kaakbeen scheen met eenen hamer verbrijzeld te wezen; een vinger der linker hand was diep ingekerfd; den bebloeden hamer en de messen lagen mede nevens het lijk. Het huisraad en het beddegoed lag in de kamer overhoop; een open koffer was bebloed en in wanorde; eindelijk, alles gaf te kennen, dat er in dat huis tusschen den moordenaar en zijn slagtoffer eene verwoede worsteling had plaats gehad. De hond, de kat en drie hoenders bevonden zich bij het lijk. De koe, welke zich op stal bevond, was bijna dood gehongerd. Een ontslagen dwangarbeider is door de gendarmen in hechtenis genomen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 2. Februarij. Laatstleden Zaturdag avond ten half elf ure verzamelden zich in het koffijhuis Casino, eenige jeugdige personen van den fatsoenlijken stand, met het voornemen een *charivari* aan onderscheidene aanzienlijke lieden te geven. Op het oogenblik dat men dit plan ten uitvoer begon te leggen, trad de heer commissaris van policie Mr. *Tegel*, daarvan bij tijds onderrigt, met zijne onderhebbenden, gesterkt door een militair piket, tusschen beide en nam vier der jeugdige knapen in bewaring, ten gevolge waarvan de overigen geen lust meer gevoelden hun plan verder te volvoeren.

Dienzelfden dag, des middags ten twaalf ure, is op bevel van de raadkamer der arrondissements-regtbank alhier, te Delft in hechtenis genomen de heer *F. v. C.*, betrokken in de plaats gehad hebbende ongeregeldheden binnen de stad Delft, in den avond van den 22. September ll.

UTRECHT, den 4. Februarij. Op den den 30 Januarij des avonds tegen vier ure is te Baambrugge in den Amstel drijvende gevonden het lijk van *Fytje S.*, boerendienstmeid bij de wed. *v T*, welke meid tijdens de afwezigheid der weduwe op den 28 derzelve maand, des avonds voor zes ure de woning waarin zij diensthaar was, zonder verlof (naar beweerd wordt) had verlaten, en aldaar sedert niet schijnt te zijn gezien; ten gevolge van algemeene geruchten wordt zekere *Z. D.*, boerenknecht, verdacht gehouden van aan den dood der drenkelinge niet onschuldig te zijn, en men voegt er bij, dat de justitie zich met het onderzoek der zaak bezig houdt.

's HERTOGENBOSCH, den 4. Februarij. De toestand van het water in de provincie Noord-Braband is treurig. Overal zijn de lagere gedeelten of geheel of gedeeltelijk onder water geloopen. Het water is nog wassende. Hier in de stad en omstreken ziet het er erg uit. Op den weg naar Eindhoven is de geregelde communicatie afgebroken. Er bevindt zich ter lengte van een half uur zoo veel water op den steenweg tusschen de barrier van Herlaar en den weg op Gestel, dat het moeijelijk is daar met een rijtuig door te gaan. Ook hebben de particuliere ondernemingen opgehouden verder dan Boxtel te rijden. Van daar wordt men per schuit tot voorbij Herlaar gebragt, men wandelt naar Vught, en te Vught wordt men per schuit naar den Bosch gevoerd. De steenweg tusschen Vught en deze stad is volkomen onbruikbaar. Het schijnt dat eenige bruggen min of meer ontzet zijn, en zeker zijn vele groote verwoestingen op den steenweg zelven aangerigt. De golfslag heeft verschillende kuilen gegraven.

Het water heeft een groot gedeelte van de stad onder gebragt. Al de lagere straten, het grootste gedeelte van den Vugter-dijk, Vugter-straat, schapen-markt, Wolvenhoek, de haven enz. zijn overstroomd. Zulks brengt veel moeijelijkheid in het verkeer der stad, en is vooral bedroevend voor de behoeftigen, die om ondersteuning te erlangen verpligt zijn door het water te baden, en thuis komende niet minder door het water gepijnigd worden. De tijdingen van de boven rivieren zijn nog voortdurend ongunstig. Het water staat hier 1,90 ned. boven 0.

VLISSINGEN, den 5. Februarij. De zaak van het O. M. tegen de uitgeefster van deze courant, had heden geenen voortgang. De Heer Substituut-Officier verzocht ter verdere behandeling eene remise van drie weken, uit hoofde de Heer Officier van Justitie, die in deze zaak zoude optreden, daarin verhinderd werd. De verdediger der beklaagde, Mr. *D. van Eck*, verklaarde geene bedenking daartegen te hebben, waarop de Regtbank de verdere behandeling uitstelde tot op Donderdag den 26. Februarij, des morgens ten tien ure.

VLISSINGEN, den 6. Februarij. Door den breeden kerkeraad der Ned. Hervormde gemeente alhier, is gisteren avond tot herder en leeraar beroepen, de weleerw. zeer gel. heer *H. Ganndunn*, predikant te Scheveningen.

— Volgens *de Stoompost* zijn de onderhandelingen met de onderneming, die zich voor den aanleg van den Zeeuwsch-Limburgschen spoorweg heeft opgedaan (Middelburg-Maastricht) zoo verre gevorderd, dat de definitieve concessie eerstdaags wordt te gemoet gezien. Die, van Nijmegen naar 's Bosch, zou zich aan denzelven aansluiten.

GEMENGDE BERIGTEN.

Te Valburg heeft een boerenknecht zyn vader, die aardappelen kwam stelen, doodgeschoten en zich aanstonds verdronken. — De diefstallen vermeerderen in Nederland en Belgie zoodanig, dat men, om alles te vermelden, over de ruimte van een blad als La Semaine zou moeten kunnen beschikken. Pandora schynt over die twee landen de drift tot stelen byzonder te hebben uitgestort. Van den hoorn des overvloeds, die vroeger rykelyk vloeide, is geen spoor meer te ontdekken; de een of ander dichter slechts, mymerende over verdwenen welvaart, roept hem soms nog in ons geheugen terug. — Meeter c. s. zitten in het vorstelyk 's Gravenhage nog altyd achter het slot; zy hebben in dien tyd reeds een of twee verhooren ondergaan. Men leze aangaande deze ongelukkigen de Arnhemsche Courant van den 5. dezer. — Daar het den 1. mei juist honderd jaren geleden is dat in Duitschland de laatste heks is verbrand, is men in dat land voornemens dien dag op den Bloksberg een nationaal feest te vieren. — In Rusland heerscht onder het vee (niet het tweebeenige) de cholera morbus. — Op een der dor-

---

ANNA.

Een hoofdstuk uit de Verborgenheden van ons maatschappelyk leven.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Toen de officier, den knaap zijn naam vragende, dien van Hendrik Bunt hoorde, beefde hij innerlijk en werden lang verbannen gedachten en beelden bij hem levendig. «Bevalt het u goed in het weeshuis?" vroeg hij, zijne aandoening bedwingende.

«O ja!" zeide de gevraagde na eenig aarzelen; maar dit «O ja" klonk als een regt bitter: «Och neen!"

«Nu hebt ge toch goed te eten," vervolgde de officier, «ordentelijke kleeding en 's winters behoorlijke verwarming; gij hebt het vast beter dan vroeger thuis."

«Ja zeker!" hernam de knaap, terwijl de tranen hem in de oogen kwamen; «maar thuis had ik vader en de broers en zus; die hadden mij lief, en spelen kon ik, als de school uit was, zoo veel ik wou. Nu moet ik spelen, als ik er heel geen lust in heb, en moet vrolijk wezen, als ik veel liever wou gaan schreijen. Thuis kon ik in buurmans tuin gaan of buiten in 't bosch; hier kom ik nooit haast de poort uit. Vader en zuster waren altijd goed en vriendelijk; hier doet men mij wel niets — maar, thuis was het toch beter."

De wees zweeg en de officier vroeg verder: «Maar waarom zijt gij uit het weeshuis weggeloopen?"

«Weggeloopen?", riep de knaap en zag zijnen ondervrager verbaasd aan. «Dat ben ik niet — ik had permissie, om naar mijne zuster te gaan."

«Naar uwe zuster Anna?"

«Ja, mijnheer. Ik ging ook naar haar toe, en bleef daar, en heb met zus geschreid, want die is tegenwoordig heel ongelukkig."

De officier wilde spreken, wilde een nieuwe vraag opwerpen, maar zuchtte slechts hoorbaar en de wees vervolgde:

«Toen sneed zuster mij een boterham, waarmeê ik heenging; maar onderweg vond ik jongens van mijne kennis en wij speelden nog wat verstoppertje zamen, zooals wij wel vaker doen. We hadden al wat gespeeld en 't begon donker te worden, toen ik, om mij regt goed te verstoppen, den binnengang tusschen twee huizen inliep en mij daar op een plaatsje achter twee groote vaten verschool. Ik wachtte, dat de jongens mij zoeken zouden; maar ze kwamen niet, en toen ik eindelijk gaan wou, daar 't al heel donker werd, zat de deur naar straat op slot. Ik riep en klopte wel een uur lang, maar er kwam niemand, zoodat ik geen raad wist, en eindelijk weer in den hoek achter de vaten kroop, waar ook een stuk mat lag, waarmeê ik mij toedekte. Ik schreide lang, want ik was bang voor de straf, die ik krijgen zou, en 't was zoo akelig daar in den donker, tot ik eindelijk in slaap viel en eerst weer wakker werd, toen...."

«Toen, wat? Vertel verder, beste jongen!"

«Ja; op eens werd ik wakker, ik weet niet waardoor. Toen zag ik licht op de plaats, en daar waren drie mannen, met een lantaren bij zich, en die maakten eene binnendeur open en gingen toen op hunne kousen naar binnen. Ik hield mij doodstil in mijn hoek, daar ik bang voor hen was."

«En was er geen van die drie, dien gij kendet?"

De knaap zweeg, begon te beven en zag angstig tot den officier op. In 't eind kwam hij een tred nader, als om hem iets in 't oor te fluisteren, en riep haastig: «Och ja, ja; maar ge moet het niet weer vertellen, anders kreeg ik slaag van hem; ook aan zus Anna niet, want die zou zoo bedroefd wezen; — de Oldenburger was er bij."

«De Oldenburger? Wie is dat, jongen?"

«Wel, de Oldenburger — zusters man."

De officier ontstelde zigtbaar; hij had gedurende het verhaal van den knaap al iets dergelijks vermoed, en toch deed de zekerheid hem nu hevig aan. Lang duurde het, eer hij bedaardheid genoeg terugvond, om den nog in eene andere kamer wachtenden schout de eerste noodige orders te kunnen geven.

De timmermansknecht, naar zijn geboorteland onder zijne kameraden doorgaans den Oldenburger geheeten, werd in alle stilte in verzekerde bewaring genomen. Tegen den avond begaf de officier zelf zich naar 's mans woning. Hendrik moest hem vergezellen.

Bij het binnenkomen der woning, trad de knaap het eerst in de kamer, en de zuster, alleen den broeder ziende, sloot hem snikkend in hare armen. Eerst na eene poos bemerkte zij de aanwezigheid van eenen derde, en de oogen opslaande herkende zij Winold C.. Zij moest zich aan een stoel vasthouden, werd bleeker en bleeker en zonk eindelijk met den uitroep: «Heb medelijden met ons!" voor zijne voeten neder.

De officier zelf vermogt naauwelijks de noodige bedaardheid te bewaren. Hij reikte der vrouw de hand en zeide: «Sta op, Anna. Ik kom in uw ongeluk tot u, om u lastige, onaange-

pen van het eiland Schouwen, vloekte de predikant in de catechisatie als op een oorlogschip, zeer tot stichting der jeugd. (Z. N.) — *Duitschland, Frankryk, Belgie en Nederland lyden verschrikkelyk door overstroomingen. — De president van Peru heeft verklaard dat de schatkist van dat land zich in eenen beklagenswaardigen toestand bevindt en geheel is uitgeput. 't Is of die dingen overal lek zyn, in de nieuwe zoowel als in de oude wereld. De nederlandsche mMris is echter erger dan lek, zynde den bodem er door groote ratten uitgeknaagt. De nieuwen boôm van 127 millioenen schynt niet groot genoeg en zal denkelyk in 1850, zoo niet vroeger, geheel versleten zyn, heerschende er dan weder eene totale verduistering. — Do. C. van Schaïk zal twee preken uitgeven tot het bouwen eener kerk voor de heidenen van Nederland, sterk 2000 zielen, te vinden in Drenthe. — De geheele brandwacht te Leeuwarden is den 26. january aangerukt om het licht van een gaslantaarn te blusschen. — 4 man infanterie te Assen is door Do. Zubli, na eene voorbereiding van 3 maanden, in de geref. kerk ingelyfd.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Vierde District van Zeeland, 2. Februarij 1846.

Het vierde District van Zeeland wordt overstelpt van Belgische koperen muntstukken van twee centimes, hetgeen zoo zeer toeneemt dat winkeliers en molenaars bijna niets meer dan deze munt ontvangen. Het algemeene landsbestuur schijnt hier van goed onderrigt te zijn, want bijna wekelijks verschijnt in de *Nederlandsche Staats-Courant* een berigt van den Heer Minister van Financien VAN HALL, om de ingezetenen aan te manen, de gemelde munt niet aan te nemen, met bijvoeging, dat bij al de Agenten van den Rijks-kassier nederlandsche centen te bekomen zijn, ter verwisseling tegen andere muntspecien.

In hoe verre nu deze maatregel veel gemak aanbiedt aan de ingezetenen van het genoemde District en andere gedeelten van ons rijk, die door breede wateren afgescheiden zijn van de plaats, waar een zoodanig Agent woont, die dus óf zware reiskosten, óf bijzondere vrachtloonen moeten betalen, willen zij zich van nederlandsche centen voorzien, en of het derhalve niet beter ware ook de Ontvangers der Directe Belastingen en Accijnsen, alsmede die der Registratie in staat te stellen om aan de aanvragen der ingezetenen om hollandsche centen te voldoen, terwijl zij tegenwoordig zoo slecht van klein geld zijn voorzien, dat sommige hunner zelf pruttelen, als zij bij eenige betaling 2 of 3 centen moeten terug geven; — daarover zal ik mij nu niet inlaten; — maar mij alleen bepalen bij de vraag, of men, na al die advertentien van den Heer Minister VAN HALL, niet moest verwachten, dat er althans bij de heeren Agenten van den Rijks-Kassier te allen tijde nederlandsche centen, zoo heele als halve, in goeden getale in voorraad zouden zijn, en de ingezetenen door eene accurate behandeling zouden aangemoedigd worden om zich van die munt te voorzien, ten einde een tegenwigt tegenover de belgische centen te kunnen stellen? — en toch heeft aan steller dezes de ondervinding het tegendeel geleerd, immers voor zoo veel het kantoor te Middelburg, want:

1°. Eens heeft hij, zelf hebbende laten vragen om *twintig* gulden *heele* en *halve* centen, slechts *heele* kunnen bekomen, waarop nog een aanzienlijk te kort was.

2°. Een andermaal onder *tien* gulden, vijf en veertig belgische twee-centimes stukken ontvangen.

3°. Terwijl in de laatst verloopene week eene vereeniging, waar ook hij lid van is, ontboden hebbende voor twee honderd gulden nederlandsche centen, ten einde die onder den minderen stand uit te deelen, dezelve bij genoemden heer Agent niet heeft kunnen bekomen; maar alleen de onzekere toezegging, dat ze *welligt* in de volgende week zouden te verkrijgen zijn.

Wij willen intusschen, *ook in dit opzigt*, op beterschap hopen. H.

MENGELINGEN.

Ds. O. G. HELDRING, Predikant te Hemmen, heeft dezer dagen eene brochure in 't licht gegeven, getiteld: *Noodkreet over de belasting op het gemaal en den hoogen prys van het brood.* Genoemd werkje heeft voornamelijk ten doel, om aan te toonen; dat, zoo niet onmiddelijk de belasting op het gemaal verminderd wordt, de arme daglooners weldra in bedelaars zullen herschapen, of totaal geruineerd worden. Het is wel te denken, dat de Eerw. Schrijver, door het in 't licht geven van dezen *Noodkreet*, zich bij de mannen der duisternis geene vrienden zal gemaakt hebben, doch de heer HELDRING schijnt zich weinig om hunne vriendschap te bekreunen, wanneer de stem van zijn geweten en van zijne overtuiging hem roept, om voor zijne arme en verarmde natuurgenooten in het strijdperk te treden. Trouwens ieder, die het hart op eene goede plaats zit, en wiens tong nog aan geene ridderlinten geklonken is, bekreunt er zich weinig om, of hij den strijd tegen den edelman of bedelman aanvangt. De *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode* moge dan, zooveel hij wil, de vrienden des lichts den naam van oproerkraaijers schenken, hen met zijnen *ezelspoot* in het stof pogen te vertrappen, de verstandigen haten hem en het geraas van nachtvogels ontmoedigt den moedige niet.

De volgende regelen schrijven wij uit het werkje af, om onze lezers met hetzelve nader bekend te maken:

WAARLIJK EENE GROOTE SOM!

De arme man, die niet heeft, om van te kunnen leven, wien alles tegenloopt, wien de aardappel ontzonken is, moet jaarlijks, als hij 8 maanden lang 50 cents en 4 maanden 40 cents verdiend heeft, dat is nagenoeg *f* 140 in het jaar, nog nagenoeg 20 gulden van deze somme gelds missen voor eene allernoodlottigste belasting, die door de wijze van heffing hem viermaal zooveel kost, als hij aan haar zelve moet opbrengen.

Dit is het zoo treurige gevolg van belastingen op de consumtie. Zij drukken schijnbaar slechts den stand, dien men bedoelt, maar inderdaad dengenen, die zulks het minste kan opbrengen. Want gij, Staatsmannen! dacht den gegoeden stand te treffen met uwe hooge belasting op de tarwe, en wien treft gij? Juist den daghuurder, den hutbewoner, den zoon der ellende, op wien alle slagen ter nederdalen, dien treft gij! den armen stedeling, die zijn treurig aanzijn rekken moet in eenen donkeren hoek, in een' kelder of op een' zolder, dien ontruktet gij zijne laatste penningen, bestemd om zijne naaktheid er mede te bekleeden! Hij is het, die God schreit om brood, en gij zijt het, die hem het ontneemt. Want om vijf millioenen guldens broodbelasting van de gansche natie te innen, veroordeelt gij juist het armste gedeelte, nogmaals en nogmaals die zelfde som op te brengen, en aan wie? aan degenen, die gij thans door den hoogen prijs der rogge rijk maakt. En dat zal toenemen, het gansche jaar door, want de rogge wordt duurder en duurder; en er is geene gedachte aan eenige daling hoegenaamd, en het zal toenemen op eene wijze, die de armoede onherstelbaar maken zal.

Een oogenblik hoorden wij, dat gij de belasting van de rogge wilde wegnemen; toen glimlachten de boeren en zeiden: dat is ons voordeel, nu slaan wij de rogge dadelijk twaalf stuivers op, want wij weten, dat de rogge onmisbaar is. Men kan geen wittebrood eten. Dat is te hoog belast. Gij zoudt wonder wijs en goedertieren meenen te zijn; maar al wat gij doet, om den minderen stand te ontlasten, belast hem. Immers een ieder kan van de voordeelen, die gij hem gunt, gebruik maken, hij alleen kan van niets, dan van het geringste, wat hem overgelaten wordt, zijn gebruik nemen. Toen gij de tarwe zoo hoog had belast, toen waren er bij menigte landlieden, die tien tot twintig mudden achterworp-tarwe tot brood verbakten. Zij hebben terstond het tarwebrood verlaten. Wat? zeiden zij, moeten wij den bolderik en de wilde weit, (1) die in ons achterworp bij getallen zit, zoo duur betalen in deze belasting, alsof wij ze moesten koopen? Neen, dat niet! dan geven wij ze aan het vee.

En nog wijzeren zeiden: Wij verkiezen geene belasting te betalen: wij eten garstebrood. Hierin is ons de belasting gunstig, dat wij dit vrijelijk mogen doen. Is het den bakkers verboden, garstebrood te bakken, wij zullen het doen. Ik heb aanzienlijke mannen gesproken, die op het punt staan ten voordeele der armen garstebrood te doen bakken; sommige in de Neder-Betuwe doen het reeds. Helaas! alwederom eene nieuwe ramp voor eenen zeer uitgebreiden stand in den lande. Want de bakkers zullen, als de diakonien beginnen brood van garst te bakken, naauwelijks droog brood meer hebben. Dezelfde wet zal den eenen vóór, den anderen na, ruïneren. (*T. N.*)

(1) Twee onkruiden, die in de tarwe groeijen en zeer zwaar wegen. De wilde weit breekt wel, maar geeft geen meel. Zij wordt zwart in het brood. Deze twee zaden moeten natuurlijk een goed deel van het broodkoren uitmaken, en zijn aan dezelfde belasting onderworpen als de tarwe zelve, ja betalen meer, omdat zij het zwaarste zijn.

Voor lange, lange jaren, toen de wereld nog niet zoo knap en loos was, als ze zulks tegenwoordig zich verbeeldt te wezen, groeiden de menschen op 't land als bokken en runders op, en vaak was er toen op een gansch dorp, buiten dominé, schout en koster, geene christenziel te vinden, die 't ABC of de letters kende. Zondags in de kerk, als 't aan 't zingen ging, zeî de meester den psalm dan regel voor regel aan de gemeente voor en die volgde zoo als meester vóórzong. Nu is 't eenmaal ergens, ik meen in Groningerland gebeurd, dat de meester midden onder de wijze van den psalm de fok van zijn neus ligtte en hardop sprak.

Hou is dat toch wel mit mien brille?
Dij liekt jaó gans mit vet besmeerd.

De gemeente zong:

Hou is dat toch wel mit mien brille?
Dij liekt jaó gans mit vet gesmeerd.

Daarop zeî de voorzanger:

Stil, menschen, dat is nijt mien wille!

De gemeente zong ook:

Stil, menschen, dat is nijt mien wille!

Toen riep de koster:

Dat domme volk dut glad verkeerd.

De gemeente met verheffing van stem:

Dat domme volk dut glad verkeerd.

Toen de gemeente ook dit zong, riep de meester loofnig:

Och heerenk! wat elendigheid,
Zie zingen 't, maar begriepen 't neit.

De gemeente:

Och heerenk! wat elendigheid,
Zie zingen 't, maar begriepen 't neit.

De toepassing op dit oude relletje? — Zie om u, lieve lezers en maak ze zelf.

—

Een rijk heer in London kwam op zekeren avond uit de komedie te huis, en vond alle zijne kamers, benevens de zich daarin bevindende meubels gebroken en geledigd. Op de tafel lag een net gesteendrukt kaartje, waarop:

F. EVERLEIJ, geheim opperdief in actieven dienst, ridder van den ijzeren halsband.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend: 4. Februarij 1846. X., zal in ons volgend nommer geplaatst worden.

— Dat over de wegen in het 4e en 5e district in de Courant van vrijdag e. k.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 7. Februarij. Sedert den 5. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Bohnek, P. Behnek, Rostock, graan; Maria Key, F. Luchies, Rio-Grande, stukgoed.

Voor Middelburg bestemd:

The Stranger, G. Walton, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Deligent, C. Luchies, vlas, Hull; Phoenix, M. Frantsen, Avontuur, Pallas, W. Lange, New-Castle, Ambassador, J. Rowze, New-Castle, Nogtsankeit, H. O. Heide, F. Fahrnind, Deligentia, J. Ruyl, New-Castle, Aurora, F. Joohson, Hartlepool, alle ballast.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds « 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

name ondervragingen te besparen. Ik ben van uwe onschuld overtuigd; - de wereld zal het ook worden."

De arme vrouw droogde hare tranen, en was in staat, om op al de vragen, welke de officier haar ambtshalve deed, bevredigende antwoorden te geven.

Welk een leven werd hier voor dezen opengelegd! Zonder innige wederkeerige neiging verbonden, ontbrak den echtgenooten de liefde, die kracht geeft, om de moeiten en zorgen des levens gezamenlijk te dragen.

« In den eersten tijd ging het goed," zeide de vrouw; « aan werk haperde het niet, en ik was van kind af aan zuinigheid en ontbering gewend; maar hoe lang duurde het! Bleef het werk eens een dag uit, dan was er den volgenden dag niet te eten, en moest ik daarvoor boeten. Wat doen de meeste mannen dan doorgaans anders, dan in kroegen en kelders loopen, om hun verdriet te verzetten. Aan gezelschap ontbreekt het hun daar zelden; ongelukkig maar, dat het gezelschap er niet beter is!

« Dat was een akelige tijd voor mij, toen mijn man zijn werk al meer verwaarloosde, toen hij vaak heele nachten uitbleef en eindelijk allerlei geheimen voor mij had. Mijne woorden hielpen niets - zij maakten het kwaad nog maar erger. Ik heb geleden, gehongerd - geschreid - gebeden - en nu is het toch uitgeloopen op wat ik vreesde - het tuchthuis is het einde van alles!"

De vrouw zweeg, en de officier zeide: « Wie weet, of dit ongeluk nog niet een zegen voor u wordt; - gij raakt van den man af, en dat is vooreerst het beste. - Maar waarom hebt gij u niet vroeger tot bekenden gewend - waarom kwaamt gij niet tot mij? Dat ik hier in de stad woonde, moet gij toch wel geweten hebben."

Anna sloeg de oogen op, zag hem aan, een vlugtig rood overdekte hare bleeke wangen en met bevende stem antwoordde zij: « Och, zie! wij armen verliezen al zoo spoedig 't vertrouwen op de menschen en op God. Mevrouw uwe moeder was dood, dat hoorde ik - en de meester, op wien ik nog wel het meeste vertrouwen gehad had, was zelf arm, en nu is hij ook al weg."

« En bij mij wildet gij niet komen?".

De vrouw draaide verlegen aan haar schort; ten laatste antwoordde zij: « Ik had wel bij u gekomen, maar wat mensch is altijd meester over zichzelv'!".

Beiden zwegen, tot zij eindelijk, als met zich zelve sprekende, vervolgde: « Ik dacht goed te doen, zooals ik deed. Laat mij het maar bekennen: gij waart zoo goedig en vriendelijk jegens mij, en toen heeft mijn jong hart zich in die dagen al heel veel ingebeeld. Het hart was met het verstand weggeloopen - maar slechts voor korten tijd. Ik was een arm, onnoozel meisje en gij een voornaam, groot heer, dat zag ik wel in - en nam dus de eerste de beste gelegenheid waar, om maar weg te komen en alles te vergeten. Er was destijds echter ligt nog wel een andere uitweg te vinden geweest, en dat vergeten is ook een eigen ding. - Ik heb bittere zware dagen beleefd!"

Zij zweeg, en de officier staarde peinzend voor zich neder. Onwillekeurig gaf hij zich aan weemoedige bespiegelingen over, vergeleek het lot der beklagenswaardige vrouw met zijn eigen, dacht aan de armoede hier in deze, aan den rijkdom in zijne woning, en tusschen dat alles door zweefde Anna in hare voormalige bloeijende meisjesschoonheid voor zijne opgewekte verbeelding.

Hendrik speelde inmiddels in het vertrek rond. De officier wenkte hem tot zich, nam hem tusschen zijne knieën, beloofde, hem uit het weeshuis te zullen nemen, voor hem te zorgen; - en de knaap, vrolijk in zijne handen klappende, vloog op zijne zuster toe, wierp zich om haren hals en riep: « Mag ik dan ook bij zus Anna blijven - altijd, altijd?"

En de heer knikte met het hoofd en zeide: « Ik zal voor u zorgen en voor haar ook."

Op dit oogenblik liet zich het gerucht van een oploop op straat hooren. Hendrik liep naar het venster. Na even te hebben uitgezien, riep hij vol angst: « Daar brengen zij hem voorbij!" en kwam bij zijne zuster wegschuilen.

Hij had goed gezien. De Oldenburger, door zijne onverhoedsche opligting verward en verbijsterd, had alles bekend; hij had zijne medepligtigen, een' smids- en een verwersknecht, genoemd, - en werd thans door de geregtsdienaars naar de woning van den laatstgenoemden geleid, waar zij de gestolen goederen verborgen hadden.

Zijne vrouw borst in tranen uit. De officier zocht haar troost en moed in te spreken; hij beloofde, voor haar, voor Hendrik en de beide andere broeders te zullen zorgen; en toen hij haar eindelijk eenigzins bedaard zag, ging hij langzaam en stil ter deure uit.

In gedachten verdiept, wandelde hij naar zijne eenzame woning. Slechts eenmaal streek hij met de hand over het gerimpeld voorhoofd, terwijl hem onwillekeurig de woorden ontvielen: « Wie weet, of ik niet regt gelukkig had kunnen had!"

FR. BARNOLD.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.